

passageren blev opdaget), er beliggende eller d) skibets flagstat.

3. Udgifterne ved blindpassagerens underhold i den stat, hvor han modtages, og udgifterne ved hans tilbagelevering skal betales af rederiet.

Sker tilbagelevering ikke til statsborgerlandet, skal rederen dog ikke betale udgifter til blindpassagerens underhold for længere tid end 3 måneder.

Konventionen er undertegnet af Belgien, Brasilien, Frankrig, Grækenland, Indien, Iran, Israel, Italien, Norge, Peru, Portugal, Svejts, Spanien, Sverige, Den tyske Forbundsrepublik og Vatikanstaten. Den er ratificeret af Norge, Peru og Sverige samt tiltrådt af Marokko.

Spørgsmålet om de nordiske landes stilling til konventionen har været drøftet på nordiske embedsmandsmøder og på møder mellem de nordiske landes justitsministre. Der blev her fra dansk, norsk og svensk side opnået enighed om at søge konventionen ratificeret.

Konventionens bestemmelser kan vel medføre visse, omend begrænsede, ulemper af fremmedpolitimæssig karakter, men disse ulemper skønnes ikke at kunne tillægges afgørende vægt over for de fordele, som konventionen indebærer. Det er utvivlsomt, at problemet vedrørende blindpassagerer er et betydeligt problem for den internationale skibsfart. Dette gælder navnlig efter den stramning af indvandringslovgivningen, som er sket i mange lande efter den anden verdenskrig. Det er derfor betydningsfuldt, at der ved konventionen åbnes mulighed for, at skibsføreren kan sætte en blindpassager i land i den første havn (i en kontraherende stat), som skibet anløber, efter at blindpassageren er opdaget. Konventionens bestemmelser er imidlertid ikke alene af betydning for skibsfarten; de vil også — generelt bedømt — betyde et humanitært fremskridt med hensyn til blindpassagerers behandling.

Det foreslås nu med henblik på konventionens ratifikation at gennemføre de ændringer i loven om udlændinges adgang til landet, som må anses for påkrævet i forbindelse med ratifikationen.

Efter § 2 i loven om udlændinges adgang til landet bør udlændinge afvises i visse nærmere angivne grupper af tilfælde, bl. a. hvis de — hvad der typisk gælder blindpassagerer — ikke opfylder kravene vedrørende rejslegitimation og visering eller ikke har de til opholdet her i landet fornødne midler til deres underhold. Disse regler er ikke forenelige med de i konventionen fastsatte regler om pligt til at modtage blindpassagerer og må derfor ændres.

I lovens § 11 er der bl. a. fastsat regler om pligt for rederier m. v. til at erstatte udgifter, der påføres det offentlige ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmers hjemsendelse eller tilbageførelse til fartøjet. Derimod findes ikke tilsvarende regler vedrørende blindpassagerer. Sådanne bestemmelser bør gennemføres i overensstemmelse med konventionens regler og som et modstykke til den pligt til at modtage blindpassagerer, som konventionen medfører.

De således nødvendige lovændringer foreslås gennemført som bemyndigelser til justitsministeren til at fastsætte de omhandlede regler om blindpassagerer. Denne lovgivningsmæssige fremgangsmåde, der også er anvendt i Norge og Sverige, må foretrækkes, idet konventionens gennemførelse kræver ret detaljerede regler, der til dels er af teknisk karakter, og som må anses for uegnet til optagelse i lovtæksten.

Det bemærkes, at forslagets § 1, nr. 4 (§ 11, stk. 5) svarer til den gældende bestemmelse i § 11, stk. 4, sidste pkt. Af lovtekniske grunde foreslås bestemmelsen udskilt som et selvstændigt stykke.

Til § 1, nr. 2.

Den foreslåede ændring er en ajourføring af § 6, stk. 1, nr. 3, under hensyn til de ændringer i forsorgslovgivningen m. v., som er gennemført efter loven om udlændinges adgang til landet.

Til § 1, nr. 5.

Den 12. juli 1957 afsluttede Danmark, Finland, Norge og Sverige overenskomst om ophævelse af paskontrollen ved de fællesnordiske grænser. Overenskomsten ratificeredes af Danmark den 26. april 1958, jfr. bekendtgørelse nr. 29 (Lovtidende C) af 12. maj 1958, efter at de nødvendige ændringer af loven om udlændinges adgang til landet var gennemført ved lov nr. 104 af 21. april 1958. Overenskomsten omfatter ikke Island, men i dens art. 14 bestemmes, at Islands regering efter forhandling kan tilslutte sig overenskomsten.

Da det kan forventes, at Island i en nærmere fremtid vil tilslutte sig overenskomsten, foreslås det, at der nu foretages de ændringer i udlændingeloven, som er påkrævet med henblik herpå. Tilsvarende lovændringer er allerede gennemført i Sverige; i Norge er lovændring uformoden.

Ændringerne bør først træde i kraft i forbindelse med Islands tiltrædelse, og det foreslås derfor i § 2, at det overlades til justitsministeren at bestemme ikrafttrædelsestidspunktet.